

ΤΑΝ μιά εποχή κατά την οποία ένας δημοσιογράφος μπορούσε να κινή βίαια τη δουλειά του, χωρίς να το κουνάει καθόλου από το γραφείο του. Μά οι καιροί από τότε άλλαξαν. Σήμερα ένας δημοσιογράφος για να κινή εύσυνετα τη δουλειά του, πρέπει να εινε πανταχού παρών. Στην εποχή μας μιά μεγάλη ευρωπαϊκή εφημερίδα ειν' ένα δόλιχλο υπουργείο, με τούς διευθυντάς των διαφόρων υπηρεσιών της, οι οποίοι έχουν υπό τας διαταγάς τούς δόλιχλους επιτελεία συντακτικών και «ρεπόρτερ». Οι εφημεριδες αυτές δεν υποχωρούν μπρος σε τίποτε, προκειμένου να «μαρτυρήσουν» μιά ενδιαφέρουσα είδηση. Φθάνουν μέχρι του σημείου να συνεργασθούν και με τὰ κακοποιά στοιχεία. Πρό έτων, όταν άκομή στο Παρίσι, οι άπαχθες έκαναν μεταξύ τους άληθινές μάχες μέσ' στους δρόμους, μιά μεγάλη εφημερίδα έπληρωσε άκριβα έναν άπάχη, ο οποίος την πληροφορούσε για την ώρα που θά λάβαιναν χώρα η συγκρούσεις αυτές. 'Ο άπάχης αυτός που τον είχαν έπαιωνιάσει «δύκτορα», γιατί πριν εινε άπάχης ήταν φοιτητής της Ιατρικής, διεκώμη τη συνεργασία του με τούς δημοσιογράφους, γιατί, μιά βραδιά, καθώς έπληγε στο γραφείο της εφημερίδος βούτηξε τά... παλλά τριών συντακτικών!

Πόσες πονηρίες και πόσες πανουργίες μεταχειρίζονται οι «ρεπόρτερ» για να βγάλουν μιά είδηση! Υπάρχουνε μέρη των οποίων η πόρτα εινε κλειστή και για τούς δημοσιογράφους άκομή. Μά, όπως είπαμε, ένας καλός συντάκτης δεν υποχωρεί μπρος σε τίποτε. Ένας συντάκτης του «Μικρού Παρισινού» κάποτε κλείστηκε μέσά στο ντουλάκι ενός άνακριτικού γραφείου για να παρακολουθήσει μιά μυστική άνακριση. 'Ο άνακριτής ξαφρισμένος την άλλη μέρα, διέβαζε στο «Μικρό Παρισινό» όλη την άνακριση λεπτομερώστα. Ένας άλλος δημοσιογράφος, από το Μπριοντώ έμανε χωμένος έπι τέσσερες ώρες κάτω άπ' το γραφείο ενός γραμματέως, για να παρακολουθήση τον άνακριτή την ώρα που εβέταζε ένα διάσημο έγκλημα.

Γιά να γράψη ένα πράγμα που να εινε ενδιαφέρον ένας δημοσιογράφος εινε ικανός να πή κυριολεκτικώς, στην άκρη του κόσμου. Πρό έτων ο κ. Γάστον Σιγκλερ, συντάκτης της «Ματέν», σκέφτηκε να έπαλλάξη το κατάστημα ενός ήρωου του Πουλίου Βέρν, του Φίλεα Φόγκ, ο οποίος, ως γνωστόν, έκανε το γύρο του κόσμου σε 80 ημέρες. Μά ο ύπερσηβηχικός σιδηρόδρομος δεν ήπηρεε όταν ο Ιούλιος Βέρν έγραφε το Φίλεα Φόγκ. Γι' αυτό ο κ. Σιγκλερ έκανε πολύ γρηγορώτερα άπ' αυτόν το γύρο του κόσμου. 'Ο κ. Σιγκλερ άναχώρησε στις 20 Μαΐου 1901 από το Παρίσι. Πλήθος κόσμου τον άκολούθησε ως το σταθμό του Βορρά. Θά περνούσε από το Βερολίνο, την Πετρούπολη, τη Μόσχα, τη Σιβηρία, την Άμερικήν και την Άγγλία, έχοντας ως μόνη του άποσκευή μιά βαλίτσα. Μά η περιουσία αυτή, προκάλεσε τρομερό δημοσιογραφικό άναγωνισμό και μετά τρεις ημέρες, μετά την άναχώρηση του κ. Σιγκλερ, ένας άλλος δημοσιογράφος ξεκίνησε για λογαριασμό της «Ζουρνάλ» να κινή κι' αυτός το γύρο του κόσμου, αλλά με αντίθετη διεύθυνση άπ' τον άπεσταλμένο της «Ματέν».

Άμέσως ένα σωρό στοιχήματα βάλθηκαν περι του ποός από τούς δύο θά γυρίση πρώτος στο Παρίσι. Μάλιστα, κίνησαν όσσι στοιχήματα υπέρ του κ. Σιγκλερ, ο οποίος γύρισε ύστερ' από 63 ημέρες, άφου διέσχισε άπόσταση 32.000 χιλόμετρων.

Μά ένας δημοσιογράφος, και χωρίς να το κουνάη από την πολιτεία στην οποία μένει, μπορεί να κινή ένα σωρό άνακαλύψεις κι' έξερευνήσεις. Η κοινωνία των μεγάλων πόλεων κλείνει δόλιχλους κόσμους άγνώστους. Στο Παρίσι, έφαρνα, υπάρχει ένας κόσμος δόλιχλρος, ο κόσμος των ρακσουλλεκτηών και των έπαϊτών, ο

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΛΛΟΥ ΤΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Ο κ. Κάστερ, περιεφημος Άμερικανός ρεπόρτερ.

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΙΩΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΩΝ

Ο κ. Κάστερ ως δημοσιογράφος μετ' ελληνοκρατίας.

Πώς εργάζονται σήμερα οι «ρεπόρτερ». Η συνεργασία των άπαχθων στις Παρισινές εφημεριδες. Μέσα στο ντουλάκι του άνακριτικού γραφείου. Ο γύρος του κόσμου για δημοσιογραφικούς λόγους. Το παράδειγμα του Φίλεα Φόγκ. Δημοσιογράφοι ζητιάνοι και ρακσουλλεκται. Πόσες κερδίζουν οι έπαϊται. Η ειλικρινία τους. 'Οπεν οι ρεπόρτερ μιλούνται τόν Άαρνούν-λά Ρασιόν. Είμαι ο Ναπολέων!.. Μέσ' στο φρενοκομείο. Στά μηχανοστοχία του ύπερακνευτου κτλ.

παίχτες έκέρδιζε εύκολα έξη φράγκα την ήμερη, τα οποία έκοχη έκεινη του έπέτρεπαν να ζη περιφάνια. 'Υστερ' από λίγες ήμερες, ο κ. Πολιάν μετεβλήθη σε τέλειο Ζητιάνο. 'Ησere με ποίο τρόπο εΐ Ζητιάνος προσπο ούται το σακάτι και μπορούσε θαυμάσια να κινή τον έπιληπτικώ.

Όλα δέ αυτά τά έκανε ο κ. Πολιάν, γιατί εινε άνοιξει διά του τύπου μιά πολεμική με έναν άλλο δημοσιογράφο, τον κ. Ζλ Σιμόν, ο οποίος ύπεστήριξε ότι οι Ζητιάνοι εινε ειλικρινίτες. Για νου του άποδείξη όμως ότι δεν ήταν ουσική η άποψη του ύπεστήριξε του σκάραμ του άκόλουθο παιχνιδι: ένα βράδυ μετεμεικμένους σε Ζητιάνο πήγε και χτίπηρε την πόρτα του. Βλέποντας το άξιοζήτητο έξωτερικό του, άκούγοντάς τον να του λέη πόες πεναι, ο κ. Σιμόν συγκινήθηκε και διέταξε να τον βάλουν να φρή στην κουζίνα. 'Επειτα, επειδή ο Ζητιάνος-δημοσιογράφος-του παρηγοριόταν πως εχει τη γυναικία του άρρωστη και πως θά κινή έξωση ο σπιτικονοκίτης του, του έδωσε και 25 φράγκα.

Την άλλη μέρα σε μιά διαλογική διάλεξη που έγινε δημοσία μεταξύ των δύο άντιπάλων ο κ. Πολιάν για να καταρρίψη τά έπιχειρήματα του κ. Σιμόν άπεκάλυξαν στο κοινό ότι ο Ζητιάνος τον όποιο εινε τόσο λυπηθί και περιποιηθί το προηγούμενο βράδυ ήταν ... αυτός ο ίδιος!

Το παίραμα του κ. Πολιάν, επανέλαβε κι' ένας άλλος δημοσιογράφος, ο κ. Ούγκ Λέ Φου για την εφημερίδα «Φιγκαρώ». Αυτός περιόριστηκε να ζητιανεύη μόνο στα σπίτια. Με τον τρόπο δέ αυτό έκέρδιζε 10-15 προπολεμικά φράγκα την ήμερα, χωρίς να ύπολογίση το φαγητό και τα παληόρουχα που του έδιναν.

Λένε πως ο περιήρηος καλίσης Άαρνούν -άλ- Ρασιόν συνήδιζε να γρ-ξη μετεμεικμένους τη νύχτα στους δρόμους της Βαγδάτης για ν' άντιλαμβάνεται μόνος του το ζήλο των νυκτοφυλάκων του. (Ο δημοσιογράφος μισούται τον καλίσχη για να βεβαιωθου κι' αυτοί περι της καλίσ έπιτέλεισης των καθκόντων των άστυνομικών ή μάλλον για να τούς πιάσουν παραμυθώντας τα καθκόν τους. Για το σκοπό αυτό μεταμεικνεται και παίζουσαν διάφορους ρόλους. Έτσι ή άστυνομία έπιβλέπει τούς πολιτάς, μά και αυτή έπιβλέπεται από τούς δημοσιογράφους.

Ο κ. Ζωρτ Ντανιέλ κάποτε, για να διηποιά εινε ή έξπανάδα των άστυνομικών, βγήκε μιά νύχτα μετεμεικμένος σε άπάχη και κρατώντας από το χέρι μιά μοτσοκλέτα πολυτελείας. Θά τον ζητούσαν έξηγήσεις οι άστυνομικοί; Θά τον συνελάβωσαν; Έπαι δύο ώρες κυκλοφορούσε ήσυχο, χωρίς στα μάτια της Άστυνομίας χωρίς κανείς να τον ένοχηλ. Μονάχα, κατά τις δύο μετ' τα μεσάνυχτα, ένας ύπενομοκέρτης σκέφτηκε να τον έξέταση για την

Η κ. Σεβεριν-σιε μεταλλούργος κοντα σ' ένα εργάτη. Για να μνηθή στη σκληρή ζωή των μεταλλούργων, η κ. Σεβεριν δεν έδισαγε να καθέρι φορώντας κι' αυτή κοστούμι μεταλλούργου, στο βίδος ενός μεταλλείου στα περίχωρα του Σαίν. Έπειν, όπεν μιά τρομερή έκρηξις εινε σκοτώσει πολυάριθμους εργάτες.

Η κ. Μπάνης, Λονδίνα δημοσιογράφος... σκουπίζοντας τους δρόμους της Άγγλικής πρωτεύουσας!...

προέλευση της μοτοσυκλέτας, της όποιος η πολυτέλεια βρισκόταν σε πλήρη αντίθεση με τα ρούχα που φορούσε ο δημοσιογράφος. Ο κ. Ντανιέλ έκανε τότε πώς τα μπερδεύει κ' έτσι ο υπαναματάρχης τον ώδηγησε στο Τμήμα.

Ένας άλλος δημοσιογράφος, ο κ. Βαλλιέ, έκανε κάτι καλύτερο: δέν έδιδε να προσποιηθί τον τρελλό για να δη τι θά του συνέβαινε. Φορώντας μία μακριά ρεντιγκόττα παλμάς, μόδας, με το στήθος γεμάτο παράσημα, κρατώντας μία παλιά όμπρελλα για σκήπτρο, περνούσε από τις μεγάλες λεωφόρους κάνοντας τους διαβάτες να στέκονται περιέργου μπροστά του. Δυο-τρεις φορές πλησίασε τους σκοπούς χωροφύλακες και τους είπε:

— Είμαι ο Ναπολέων! Στρατιά, σε προβάτω σε λογία!

— Τρέβα στη δουλειά σου! Του άπαντοσα ν οι χωροφύλακες.

Αυτός όμως δέν θέλησε ν'ακούσση...

Αυτός όμως δέν θέλησε ν'ακούσση...

Όπου βρέθηκε ένας, μια εύσυνη ιδιότης, ο όποιος τον έπιασε από το χέρι και τον ώδηγησε στο Τμήμα.

Ο κ. Λερουά, της «Ζουρνάλ» όμως τον υπερέβαλε: προσποιήθηκε ότι είχε προσβληθί από μανία καταδίωξας και άφησε να τον οδηγήσουν σ' ένα φρενοκομείο, όπου πέρασε τρεις ημέρες στο θάλαμο των επικινδύνων τρελλών. Αυτό το έκανε για να εξακριβώση αν ήταν άληθινή ή φήμη που κυκλοφορούσε ότι η δίαιτα των τρελλών στο φρενοκομείο αυτό ήταν έλσεινή και ότι τους έδεσαν.

Τό ν' άφησης να σε συλλάβουν και να σε πάνε στο Τμήμα, να προσποιηθίς τον τρελλό και να σε πάνε στο φρενοκομείο, πάει κ' έρχεται κάπως. Μά να κάνης μία βουτιά στο Σηκουάνα για να γράψης την άλλη μέρα ένα άρθρο στην εφημερίδα σου, αυτό υπεραίει τα όρια! Άκουστε λοιπόν:

Ένα ψυχρό απόγευμα του Μαΐου, έκπληκτοι οι διαβάτες στο Παρίσι, είδαν ένα ξανθό, σχεδόν κρηφό, να πέφτει στο Σηκουάνα από το γέφυρα του Σουλλύ. «Θ' αυτοκτονή για έρωτικούς λόγους!» σκέφτηκαν οι διαβάτες. «Όχι, είχε πέσει άπλουστατα στο Σηκουάνα από δημοσιογραφική περιέργεια. Ο νέος αυτός ήταν ο κ. Κριστιάν δημοσιογράφος, ο όποιος ήθελε να δη κατά πόσον έσποταν τους άποκειομένους ν' αυτοκτονήσουν τα σκυλλιά που ήταν άπεσπασμένα γι' αυτό το λόγο στην άστυνομία του Σηκουάνα. Μά κανένας σκύλος δέ βρισκόταν στην όβη του ποταμού για να τον σώση. Εύτυχώς που ήξερε καλό κολίμπι, είδ' άλλος θά πνιγόταν.

Ο ίδιος δημοσιογράφος έπιεξε εν' άλλο άσχημο παιχνίδι στους φύλακες του Μουσείου του Λούβρου. Ένα βραδάκι την ώρα που οι φύλακες φωνάζαν μέο' στις αίθουσες του Μουσείου: «Κύριοι, έξω!... Το Μουσείο κλείνει!...», αυτός κατάρθωσε να κρυφθί πίσω από μία σαρκοφάγο, χωρίς να τον αντίληφθί κανείς. Τότε προκάλεσε ο ίδιος την προσοχή των υπάλλων, οι όποιοι τον συνέλαβον και τον έβησαν στο Τμήμα. Έτσι ο νεαρός δημοσιογράφος απέδειξε ότι η επίβλεψη του Μουσείου δέ γινότανε καλά.

Βλέπει κανείς άπ' όλα αυτά ότι η δραστηριότης των δημοσιογράφων, προσφέρει μεγάλες υπηρεσίες στην κοινωνία. Πολλές φορές στη δράση τους αυτή, τους έμπυχώνει ένα μεγάλο κ' εύγενικό άισθημα άγάπης και συμπόνιας για τους φτωχούς και τους δυστυχισμένους. Ένας Άμερικανός δημοσιογράφος, ο κ. Κόρτερ, είχε τελευταία τό κουράγιο να προσληφθί ως θερμιστής σ' ένα ύπερκομείο που έκτελούσε τη συγκοινωνία μεταξύ Λίβερπουλ και Νέας Υόρκης. Ντυμένος σάν τους άλλους συντρόφους του, εργαζόμενος σάν κ' αυτούς, υπέφερε όλα τα βάσανα της δουλειάς τους. Έπι μέρες πολλές έμεινε στα βάθη του μηχανοστασίου, γεμίζοντας τους φούρνους με κάρβουνο, άπνευσ έκει ένα άερα βαρύ, γεμάτο κάρβουνοκόκη που τον έπνιγε και του ξέραινε το λαι-

μό του.

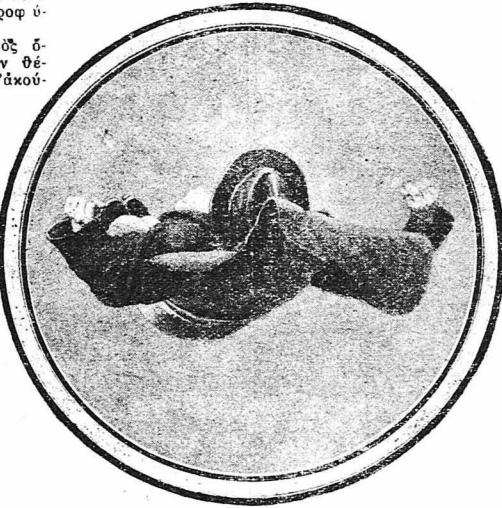
Άφού μία μέρα τριμήνας λίγο έλειψε να πνιγί από ένα μεγάλο κύμα που μπήκε από έναν θεσιόθηρα, που τον έξωρισε κάτω, υπέφερε κατόπιν όλη τη φραχτή θερμοκρασία του μηχανοστασίου. Φορώντας μόνον ένα παντελόνι, με τό φτωχία στα χέρια, γαθόντας ολόενα μπροστά στην πόρτα ενός φούρνου: «Όταν έκλειν άνοιγε για να τροφοδοτήσουν τη φωτιά, ένας άερας γεμάτος φλόγα του έκαιγε τό πρόσωπο και τον μυσσοτάρβανε με τό κομμάτι του άναρμένου κάρβουνου που τό πετούσε μέο' στα μάτια. Συγτημμένως από την κούραση, έρωγαε μαζί με τους άλλους συντρόφους του τα ύπολείμματα του φραγητού των έπιβατιών. Και όλ' αυτά για να δη πώς έζούσαν οι θερμιστάι των ύπερκομείων.

Σ' αυτό τό ξεχωριστό είδος του ρεορταί έχουν διακριθί και πολλές γυναίκες. Η κυρία Σεβερίν, έξασφα στη Γαλλία λίγες ημέρες μετά την τρομερή έκρηξη που έγινε στα μεταλλεία του Βιλλεμπερ, κατέβηκε ως τα βάθη τους ντυμένη ως μεταλλωρύχος.

Μία Άμερικανίς πάλι για να άποκαλύψη στο κοινόν ότι η ζωή των φτωχών ανθρώπων εινε γεμάτη από δυστυχίες και συμφορές, διν έδιδε να τήρη κ' η ίδια τη ζωή αυτή. Στην αρχή πήγε στο Λονδίνο όπου μπήκε ως ύπερθηρία σ' ένα άστικό σαιτι. Έκει την έφρότωναν μ' ένα σωρό δουλειές και την έτρεσαν άσχημα: Τό μεσημέρι φομάι με βούτρο και καφέ και τό βροδυ φομάι με τυρί και τσάι. Ύστερ' από δεκαπέντε ημέρες είχε γρησώσει καλά τη ζωή των ύπερθηριών και δημοσίευσε σέ μία μεγάλη εφημερίδα του Λονδίνου μία σειρά άρθρων με τον τίτλο: «Κάτω άπ' τ' άσπρο σκουφάκι και την ποδιά τό όποια είχαν εξαίρετική έπιτυχία.

Σέ λίγο καιρό ή κ. Μπάνης από ύπερθηρία έγινε εργάτρια σ' ένα πλυτήριο. Η ζωή των πλυτηριών της έκανε όδυνηρή έντύπωση. Κατόπιν ανέλαβε δουλειά να σκουπίη τους δρόμους του Λονδίνου. Προήπρωι την έβλεπε κανείς με τη σκούπα της στην ώριμένη της όδο. Κατόπιν μπήκε ως εργάτρια σ' ένα κομμοδρακόκο προσπαθώντας να τήρη με τις 15 δραχμές που έπαιρνε τη βδομάδα. Δέν περιορίστηκε όμως μόνο σ' αυτά: «Έγινε κατόπιν συλλέκτρια ύπορικιών στα περιχώρα του Λονδίνου, έπαίτις και άνθοπωλίς. Ένας πόλιμαν που την είχε συναντήσι πολλές φορές όλο την τελευταία της μεταμύριση, την έρωτεύθηκε και για να την τραβήξ άπό την έπίσημη δουλειά της της πρότεινε να την παντρευθί. Δέν εινε για σάς, της ειπε, αυτή η δουλειά. Θέλετε να γίνετε γυναίκα μου;... Φανταστήκε την κατάπληξη του δυστυχούς, όταν έμαθε ότι πρόκειται περι μιας χαμπαλούτου και διακεκριμένης δημοσιογράφου.

Δυο Άμερικανίδες πάλι, α ίδιες Τζών και Μαρία Βόστ, έγιναν εργάτριες εργοστασίου και έγραψαν κατόπιν άρθρα με τον τίτλο «Αι εργάτριες στους Ηνωμένους Πολιτείας». Θα μπορούσαμε ν' άναφέρουμε και

ΜΙΑ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΒΟΥΤΙΑ ΣΤΟ ΣΗΚΟΥΑΝΑ.— Για ν' αντίληφθί αυτό το πρόσωπο; την έκσπητα των άστυνομικών σκύλων, ο Παρισινός δημοσιογράφος κ. Κριστιάν έπεσε μέσα στο Σηκουάνα. Μά κανένας σκύλος δέν έτρεξε να τον σώση και άν δέν ήξερε κολίμπι άσφαλώς θά πνιγόταν.

πολλά άλλα ακόμη παρόμοια παραδείγματα δημοσιογραφών οι όποιοι έγιναν εργάτες χωρίς την επαγγελμάτος των, άλλα ο χείρος δέν άρχει.

Με αυτό τον τρόπο ή δημοσιογραφία έξευγενίζεται σ υ ν ε χ ώ ς, γιατί ο προορισμός της περιβάλλεται με μεγάλον άνδρωλισμό και καλοσύνη.

ΕΝΑΣ ΛΟΓΙΚΟΤΑΤΟΣ... ΤΡΕΛΛΟΣ.— Ο Παρισινός δημοσιογράφος κ. Βαλλιέ, όποιος προσποιήθηκε τον φρενοβλή για να δη πώς συμπεριφέρεται ή άστυνομία στους τρελλούς!...